

ת"פ 32531/12/11 - מדינת ישראל נגד בלאל דרויש

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 32531-12-11 מדינת ישראל נ' דרויש

בפני כבוד השופטת חנה מרים לומפ

בעניין: מדינת ישראל

נגד

בלאל דרויש

הכרעת דין

מאחר שהמאשימה חזרה בה מהאישומים בשתי עבירות לפי סעיף 117(ב)(1) לחוק מס ערך מוסף, התשל"ו-1975 (להלן: "החוק"), וזאת כפי שעלה מסיכומיה בכתב מיום 14/5/15, אני מזכה את הנאשם מעבירות אלה. אשר ליתר העבירות המיוחסות לנאשם בכתב האישום, החלטתי להרשיעו, מהנימוקים שיפורט להלן.

כתב האישום

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו 2 עבירות של מסירת אמרות כוזבות לפי סעיף 220(2) לפקודת מס הכנסה[נוסח חדש] (להלן: "**הפקודה**"), 2 עבירות של פנקסי חשבונות כוזבים לפי סעיף 220(4) לפקודה, 2 עבירות של מסירת ידיעה כוזבת לפי סעיף 117(ב)(1) לחוק מס ערך מוסף, התשל"ו-1975 (להלן: "**החוק**"), קיום פנקסי חשבונות כוזבים לפי סעיף 117(ב)(6) לחוק ו-2 עבירות של מרמה או תחבולה לפי סעיף 117(ב)(8) לחוק.

2. על פי עובדות כתב האישום, מר סלאח כלותי (להלן: "**כלותי**") הוא בעל עסק בתעשיית המשאבות והמדחסים לממכר חלקי חילוף ושמינים בשם "**הידרוליק כלותי**" בשועפט שבירושלים (להלן: "**העסק בשועפט**"). החל משנת 1991 ועד לשנת 2004 לערך, היה כלותי בעל עסק בתעשיית משאבות ומדחסים באל ראם (להלן: "**העסק באל ראם**"). למרות שהעסק באל ראם חדל לפעול בשנת 2004, בין השנים 2005-2008 נהג כלותי להשתמש בחשבוניות של העסק באל ראם למטרות שונות. בין היתר נהג כלותי לנפח חשבוניות על עסקאות אותן ביצע ולמסור ללקוחותיו חשבוניות של העסק באל ראם ובהן סכום עסקה גבוה בשיעור ניכר מעל לסכום העסקה האמיתי תמורת עמלה עליה לא דיווח לרשויות המס (להלן: "**החשבוניות המנופחות**").

3. על פי הנטען, הנאשם שהוא עצמאי בתחום עבודות החפירה רכש בין השנים 2006-2007 סחורה מהעסק באל ראם בסכום של כ-2000 ₪ לחודש. הנאשם קיבל מכלותי חשבוניות מנופחות, זאת בתמורה לתשלום עמלה בסך 10% מההפרש שבין סכום החשבונית האמיתית לבין סכום החשבונית המנופחת. על פי הנטען בשנת המס 2006 רכש הנאשם מכלותי חשבוניות בסכום כולל של 40,335 ₪ ובשנת המס 2007 רכש חשבוניות בסכום כולל של 92,430 ₪. הנאשם עשה כן במטרה לרמות את רשויות המס וכן עשה שימוש בחשבוניות מנופחות לצורך ניכוי מס תשומות לשם הגדלת רישומי הוצאותיו בעת דיווח לרשויות המס.

תשובת הנאשם לאישום

4. ביום 1 ביולי 2013 כפר הנאשם במיוחס לו כפירה כללית והתיק נקבע לשמיעת ראיות, כאשר המחלוקת בין הצדדים נעוצה בשאלה האם החשבוניות אותן קיבל הנאשם מכלותי משקפות עסקאות אמת או שמא מדובר בחשבוניות פיקטיביות.

תמצית ראיות הצדדים

5. מטעם המאשימה העידו ארבעה עדי תביעה: **כלותי**, **מר שלמה אבישר** - החוקר שגבה את הודעותיו של כלותי (להלן: "**החוקר**" או "**החוקר אבישר**"), **מר סמיר כלותי** - בנו של כלותי (להלן: "**בנו של כלותי**") **מר נתנאל יוסף** - החוקר שגבה את הודעה מבנו של כלותי (להלן: "**החוקר יוסף**").

6. בנוסף הוגש תיק מוצגים ובו הוצגו המסמכים הבאים: הודעות כלותי במשטרה ומסמכים שצורפו להן - **ת/1-7**, הודעת בנו של כלותי - **ת/8**, עימות בין כלותי לאחר - **ת/8א**, הודעות הנאשם ומסמכים שצורפו להן - **ת/9-10**, תדפיסי חשבון של כלותי - **ת/11** ותדפיסי חשבון של הנאשם - **ת/12**.

7. מטעם ההגנה העיד הנאשם ועד הגנה מטעמו. כמו כן הוגשו חשבוניות המעידות על עסקאות שעשה הנאשם עם חברות שונות בשנים מאוחרות יותר - **נ/1**.

עיקר טיעוני הצדדים

טיעוני המאשימה

8. ב"כ המאשימה טענה כי יש להעדיף את גרסת כלותי ובנו בעת חקירתם על ידי רשויות המס, על פני הגרסה שמסרו בבית המשפט ולקבל את הודעותיהם לפי סעיף 10א לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א - 1971 (להלן: "**הפקודה**"). לטענתה, כלותי מסר בבית המשפט גרסה סותרת לדברים שמסר בהודעותיו, בהן הפליל את הנאשם. לדידה, גרסתו החדשה של כלותי אינה עולה בקנה אחד עם גרסת החוקר אבישר לעניין נסיבות גביית ההודעות.

9. כך סברה ב"כ המאשימה לעניין הודעתו של הבן בעניין שרפת החשבוניות והניירת שמצא בחנות, כי יש להעדיף בעניין זה את הגרסה שמסר בהודעתו, שאף מהווה חיזוק לגרסה שמסר כלותי בהודעותיו. בהקשר זה טענה ב"כ המאשימה כי במקרה דנן נדרש חיזוק לדברים שמסר כלותי הן לפי סעיף 10א לפקודה והן לפי סעיף 54א לפקודה, ואולם אין נדרש חיזוק מוגבר או כפול. לשיטתה, אמינותן של הודעותיו של כלותי היא גבוהה, ומאחר שעוצמת החיזוק נגזרת ממידת האמון שרוכש בית המשפט להודעה, לא נדרש במקרה זה חיזוק מוגבר.

10. לעניין סעיף 54א לפקודה טענת ב"כ המאשימה היא, כי כלותי והנאשם אינם שותפים לעבירה במובן הקלאסי של תכנון וביצוע בצוותא ועל כן לא נדרש החיזוק האמור בסעיף 54א לפקודה. מכל מקום, סברה כי במקרה זה יש חיזוקים שונים כמפורט להלן:

א. החשבוניות - החשבוניות ע"ש הנאשם הן בסכומים גבוהים ובחלקן של החנות באל-ראם, שבה לא ביצע הנאשם את עסקאותיו.

ב. הנאשם לא המציא ספחי המחאות או המחאות שטען שיש ברשותו ואף לא הביא עדים שניתן היה באמצעותם להוכיח כי מדובר בעסקאות אמת.

ג. הנאשם חתם על הסכם שומה לשנת המס 2007, הכולל את תשלום החשבוניות בהן עוסק כתב האישום. לדעת המאשימה העובדה שהנאשם לא השיג על השומה וחתם עליה מלמדת כי הוא לא חולק על סכומי השומה. ב"כ המאשימה הוסיפה לחיזוק טענה זו כי העובדה שבשנת המס 2008 הנאשם הפסיק לעבוד עם כלותי והתחיל לרכוש סחורה מספקים רבים ובסכומים זהים לאלה שרכש מכלותי כספק יחיד מעוררת בפני עצמה תהיות ואינה אמינה.

ד. הודעתו של בנו של כלותי מהווה חיזוק להודעתו של כלותי לעניין שריפת ספרי החשבוניות.

11. ב"כ המאשימה התייחסה בטיעוניה להכרעת דין שניתנה על ידי כב' השופט גורדון, בעניינו של מעורב אחר בפרשה, אשר זוכה מהעבירות המיוחסות לו (ת"פ 23524-12-11 מדינת ישראל נגד שוויקי מיום 23/10/14) ואבחנה בינו לבין מקרה שלפני (להלן: "**עניין שוויקי**"). לדידה, בעוד שבעניין שוויקי דובר על חשבוניות פיקטיביות, במקרה דנן מדובר בחשבוניות מנופחות. בעניין שוויקי, נמצאה סתירה מהותית בין גרסאותיהם של כלותי ובנו ועל כן לא ניתן היה לבסס את ההרשעה על הודעתו המפלילה של כלותי ועל כן שוויקי זוכה, אולם נסיבות אלה אינן מתקיימות במקרה זה.

12. ב"כ המאשימה הוסיפה וטענה כי הנאשם לא הוכיח את אמיתות העסקאות שבוצעו, על אף שטען שוב

ושבו כי באפשרותו לעשות כן. רשות המסים הוציאה תדפיס פעולות בחשבון הבנק שלו, אולם הנאשם לא ידע להסביר אלו פעולות קשורות בהעברת כספים לכולות. אשר לטענתו כי רכש בשנים הרלוונטיות סחורה מכלותי בלבד ובהמשך מספקים נוספים, אין כל תימוכין בדוחות השומה שאושרו בהסכם עליו חתם הנאשם. מדובר אפוא בגרסת הנאשם מול גרסתו של כלותי, שלה כאמור נמצאו חיזוקים בחומר הראיות ועל כן יש להעדיפה.

13. ב"כ המאשימה הוסיפה כי המסכת העובדתית לעניין עבירות המע"מ זהה לזו של עבירות על חוק מס הכנסה, שכן מדובר באותם ספרי חשבונות הן לצורך מס הכנסה והן לצורך מע"מ. משהוכחה המאשימה כי הנאשם ביצע עבירות מס הכנסה, הרי שעמדה בנטל ההוכחה הנדרש גם בעבירות המע"מ ועל כן יש להרשיע את הנאשם אף בעבירות אלה כמפורט בכתב האישום.

טיעוני ההגנה

14. ב"כ הנאשם טען מנגד כי המאשימה מבקשת לבסס את הרשעתו של הנאשם על הודעתו של כלותי, ולא על עדותו בבית המשפט, ומשכך מאחר שמדובר בשותף לעבירה על המאשימה להציג חיזוק, ובמקרה זה לשיטתו **חיזוק מוגבר**, שכן עדותו של כלותי גם בפני חוקרי רשויות המס התאפיינה בשקרים שלא ניתן לקבלם. לטענתו, כלותי פעל באופן מתוחכם בחקירתו בכך שהסיט את החוקרים למקום הנוח לו ולא נתן להם לחקור לעומק, כאשר הפליל תוך כדי חקירה אנשים שונים.

15. לטענת ב"כ הנאשם, הודעתו של בנו של כלותי אינה יכולה לשמש חיזוק לגרסתו של כלותי שכן בין גרסת כלותי לגרסת בנו התגלו סתירות מהותיות. בהקשר זה ציין ב"כ הנאשם כי למעשה בשל היעדר אמון בגרסתו של כלותי, זוכה שוויקי מהאישומים שיוחסו לו, ואותם נימוקים רלוונטיים גם לעניינינו. לדידו אין לתת בכלותי אימון שכן מדובר באדם שהטעה שוב ושוב את החוקרים וניסה להסתיר מהם את החשבונות שלו.

16. לטענת ב"כ הנאשם, גם החשבוניות, אין יכולות לשמש חיזוק, שכן כלותי מסר גרסאות שונות ביחס אליהן. כלותי טען כי העביר את החנות באל-ראם לאחיינו, אולם החוקרים מצדם לא טרחו לברר אם המידע אמין ואם החנות באל-ראם אכן נסגרה כטענתו. בנסיבות אלה לא סיפקה המאשימה את החיזוקים הדרושים.

17. ב"כ הנאשם הוסיף וטען כי כאמור כלותי הפליל בחקירתו 12 אנשים שונים, אולם רק כנגד הנאשם וכנגד שוויקי הוגשו כתבי אישום. המדובר באכיפה בררנית ועל כן יש לזכות את הנאשם מהטעם של הגנה מן הצדק.

18. לטענת ב"כ הנאשם, חרף הסכמת הנאשם, לא בוצע עימות בינו לבין כלותי.

19. אשר לטענת ב"כ המאשימה כי הנאשם לא יכול היה להצביע בדפי חשבון הבנק על ההמחאות שמסר לכלותי, טען ב"כ הנאשם כי הנאשם שילם לכלותי באמצעות המחאות של לקוחות, המחאות פתוחות ובמזומן ולכן התקשה בדבר ואין לזקוף עניין זה לחובתו.

20. ב"כ הנאשם סבר כי לא ניתן לתת אמון בדבריו של כלותי ולא ניתן לבסס הרשעה על עדותו ולפיכך יש לזכות את הנאשם.

דין והכרעה

21. הראיה המרכזית והישירה עליה מבקשת המאשימה לבסס את האישומים נגד הנאשם הם דבריו של כלותי כנגד הנאשם כפי שנמסרו בהודעותיו במס הכנסה. ראשית אדון בשאלת קבילות הודעותיו של כלותי. בהמשך אדון בשאלת המשקל שיש לתת לאמרותיו של כלותי. באחרית אדרש לשאלה האם בחומר הראיות שהוצג לפני קיימת תוספת ראיתית הנדרשת להודעותיו של כלותי.

קבילות הודעותיו של כלותי

22. כלותי נחקר ומסר 7 הודעות, כאשר הנאשם מוזכר בשלוש מתוכן; בהודעתו השנייה מיום 13/11/08 שסומנה **6/ת**, בהודעתו השישית מיום 12/10/09 שסומנה **2/ת** ובהודעתו השביעית מיום 29/10/09 שסומנה **1/ת**.

הנאשם מוזכר לראשונה בהודעתו השנייה של כלותי 6/ת לאחר שנשאל בידי החוקר מיהו הנאשם. כלותי השיב כי הנאשם "**לוקח ממני סחורה וגם לוקח ממני חשבוניות אותו דבר כמו שדיברנו אתמול**" (ר' 6/ת דף 1 ש' 11-15). עיון בהודעתו הראשונה מלמד כי הנאשם מסר לחוקר בהודעתו הראשונה 7/ת כי הוא נוהג למכור חשבוניות פיקטיביות או לנפח חשבוניות ללקוחות שונים (ר' 7/ת דף 6 ש' 24-25 ודף 9 ש' 13). בהמשך ההודעה 6/ת מוסר כלותי לחוקר ששמו של הנאשם לא הוזכר בהודעתו הראשונה כי לא זכר את שמו (6/ת דף 1 ש' 17).

עוד פרט כלותי בהודעתו כיצד ניפח את החשבוניות עבור הנאשם ומסר לחוקר כי הנאשם היה קונה סחורה בשווי 1,000-2500 ₪ והוא היה נותן לו חשבוניות מנופחות בתמורה. לדבריו הנאשם היה משלם עבור הסחורה בתוספת 10% מההפרש על סכום החשבונית המוגדלת. (6/ת דף 1 ש' 24 וש' 27-29) וציין כי לא יכול היה לדעת כמה מהחשבוניות ניתנו עבור סחורה וכמה הן ניפוח (6/ת עמ' 1 ש' 35-36). בעת גביית הודעתו 6/ת הוצגו לכלותי 12 חשבוניות שניתנו לנאשם בשנים 2006-2007.

הנאשם מוזכר שוב בשתי הודעות שנגבו מכלותי קרוב לשנה לאחר הודעתו 6/ת. בהודעתו השישית 2/ת ובהודעתו השביעית 1/ת. בהודעתו 1/ת שב כלותי ומספר לחוקר כי היה נותן לנאשם חשבוניות מנופחות (ר' 1/ת דף 3 ש' 9-12).

23. ב"כ המאשימה ביקשה להכריז על כלותי "עד עוין" ולהגיש את הודעותיו בהתאם לסעיף 10א לפקודה, לאחר שכלותי מסר בעדותו בבית המשפט גרסה שונה באופן מהותי וטען כי מעולם לא ניפח חשבוניות עבור הנאשם, להפך לטענתו מכר לנאשם סחורה בשווי רב: **"אף פעם לא מכרתי לו ב-1,000 ₪ מאיפה אתם ממציאים את הדברים האלה. הוא היה לוקח ממני כמויות. פעם ראשונה שאני שומע שהוא לוקח ממני סחורה ב-1,000 ₪. איך אני אמרתי דברים כאלה? אולי הייתי מסטול. אני יודע שהוא היה לוקח ממני הרבה סחורה"** (ר' עמ' 13 ש' 17-19 וכן ש' 3 וש' 12 וש' 22).

24. לאורך עדותו בבית המשפט טען כלותי כי היה בלחץ בעת חקירתו ולא היה מודע למה שמסר לחוקר (שם ש' 12-13). בהמשך טען כי מספר אנשים איימו עליו במהלך החקירה כי יכו אותו (ר' עמ' 14 ש' 7). עדותו התאפיינה בניסיונות לחזור בו מכל דבר מפליל שמסר נגד הנאשם. כלותי אישר כי חתימתו מופיעה על פני הודעותיו ת/1-7/אולם סייג את דבריו בכך שטען כי לא ידע על מה חתם ועשה זאת אך מתוך רצון לסיים את החקירה ולשוב לביתו (שם ש' 15-32).

25. הודעותיו של כלותי עומדות בתנאי סעיף 10א לפקודת הראיות; מתן האמרות **הוכח במשפט**, כלותי אישר כי חתם על הודעותיו, אם כי כאמור באמתחתו טענות שונות בדבר אופן ניהול החקירה. עדותו של כלותי בבית המשפט אופיינה בניסיונות נואשים לחזור מהדברים שמסר בהודעותיו, כך נהג בכל פעם שנשאל על דברים מפלילים שאמר כנגד הנאשם, הוא השיב בכך שהלין על אופן התנהלות החקירה ועל מצבו הבריאותי (ר' עמ' 12 ש' 15-16 וש' 19-22).

26. בעניין זה אני מעדיפה את עדותו של החוקר אבישר שהעיד בבית המשפט על אופן גביית הודעותיו של כלותי ומסר כי הנאשם נחקר שלא תחת לחץ וכי הוסברו לו זכויותיו (ר' עמ' 28 ש' 23 ועמ' 29 ש' 4). החוקר אבישר אף שלל את טענות הנאשם כי הוא הובא לחקירה בידי אנשי יס"מ וכי הוא היה כבול, וטען כי הוא זה שהוביל את כלותי לחקירה והוא לא היה אזוק (ר' עמ' 29 ש' 12 וש' 15). החוקר הוסיף כי לו היה כלותי מציין כי במהלך מסירת העדות הוא עייף או חולה הדברים היו באים לידי ביטוי בגוף ההודעה (שם ש' 23-24). **כלותי העיד בבית המשפט וניתנה לסניגור אפשרות לחקרו ועדותו בבית המשפט שונה מזו שמסר בהודעותיו במס הכנסה. לפיכך, מצאתי לקבל את הדברים שמסר כלותי בהודעותיו.**

משקל הודעותיו של כלותי

27. לא די בקביעה כי הודעותיו של כלותי קבילות, שכן בשלב שני יש לבחון את משקלן. סעיף 10א(ג) לפקודה קובע כי לבית המשפט נתונה הסמכות לקבל את אמרת החוץ של עד ולהעדיפה על פני עדותו, מטעמים שירשמו, **"אם ראה לעשות כן לנוכח נסיבות העניין, לרבות נסיבות מתן האמרה, הראיות שהובאו במשפט, התנהגות העד במשפט ואותות האמת שנתגלו במהלך המשפט"**.

28. באי כוח הצדדים הפנו שניהם להכרעת דינו של השופט גורדון בעניין שווקי, שם זוכה שווקי לאחר שבית המשפט קבע כי לא ניתן לייחס לאמרתו של כלותי משקל רב, תוך שהוא מצביע על קשיים הנוגעים ללב

ליבם של האמרות, לאמינותו של כלותי ולהתנהלות הרשות החוקרת (ר' סעיף 26 להכרעת הדין בעניין שווקי). בה בעת שב"כ המאשימה סברה כי הכרעת הדין בעניין שווקי היא ברובה עובדתית וזיכוי של שווקי נבע בעיקרו מקביעת בית המשפט שאמרותיו של כלותי נמצאו בלתי אמינות ביחס לטענת כלותי כי שווקי היה לקוח פיקטיבי, לכן סבר ב"כ הנאשם כי קביעתו של בית המשפט שם רלוונטית גם לעניינו ויש להסיק ממנה ביחס לאמינותו של כלותי ולאפשרות להסתמך על אמרתו.

באשר לטענות הללו, קיים פער בין דברי כלותי ביחס לשווקי לדברי כלותי ביחס לנאשם, שלדידי, הם אלו שהביאו לקביעות שהתקבלו בהכרעת הדין בעניין שווקי. כך, הקושי העיקרי עליו הצביע כב' השופט גורדון נעוץ בחוסר מהימנות בדבריו של כלותי ביחס לקשריו עם שווקי, שכן בהודעתו ת/7 טען כלותי כי שווקי לא היה לקוח אמת שלו וכי עשה עמו רק עסקאות פיקטיביות (ר' ת/7 דף 6 ש' 24-25), בעוד שהמאשימה הציגה ראיות סותרות לעניין זה הן בהודעת בנו של כלותי שמסר ששווקי היה לקוח (ר' ת/8 דף 4 ש' 10) והן הנאשם עצמו בהודעתו ת/7 קודם שטען ששווקי אינו לקוח מסר כי פנו אליו שני לקוחות, ביניהם שווקי בטענה שיש "טעות" בחשבוניות. כך גם הצביע השופט גורדון על פער שאינו מתיישב עם גרסת כלותי באשר לחשבוניות שהוצאו וכן מצא כי הרשות החוקרת לא פעלה על מנת לברר פערים שעלו בגרסתו של כלותי. הצטברותם של קשיים אלה, הביא את בית המשפט בעניין שווקי להורות על זיכוי.

יובהר כי ממצאי המהימנות אליהם הגיע כב' השופט גורדון אינם יכולים לשמש ראיה בהליך זה. כלל ידוע הוא שקביעותיו העובדתיות של שופט בהליך אחד הם מבחינת עדות מפי השמועה בהליך אחר (ר' ע"פ 347/88 דמיאניוק נ' מדינת ישראל, פ"ד מ"ז 4 470). משכך, יש לבחון את מהימנות הודעותיו של כלותי ביחס לאמרה שמסר כלפי הנאשם בהליך הנדון, תוך בחינת יתר הראיות שהוצגו לפני.

29. הודעותיו של כלותי ובתוכן האמרות המפלילות את הנאשם, יש בהן פרטים שונים אודות עבירות מס שעבר הנאשם. כך הנאשם מספר לחוקריו, עוד טרם מסר שמות של שותפיו לדבר העבירה פרטים רבים אודות העסק שסגר באל ראם והעסק הפעיל בשועפט, תוך שהוא מספר לחוקר כי לקוחות פנו אליו וטענו כי "יש טעות בחשבוניות" שהמציא להם, כאשר הטעות מקורה בהוצאת חשבוניות של העסק הסגור באל ראם עבור סחורה שנקנתה בעסק בשועפט (ר' ת/7 דף 2). חקירתו של כלותי מלמדת דווקא על התפתחות הדרגתית בחקירה, כאשר בתחילה מסר לחוקר שהוצאת חשבוניות מהעסק באל ראם מקורה בטעות (ר' ת/7 דף 3-4) ובהמשך חקירתו הודה בפני החוקר אבישר בביצוע עבירות מס של מכירת חשבוניות פיקטיביות וניפוח חשבוניות תוך שהוא מוסר לחוקר את שמות שותפיו לעבירה.

30. כאמור לעיל, בהודעה הראשונה שמסר כלותי שמו של הנאשם לא מוזכר, זאת על אף שהוא מזכיר שמות של שבעה אנשים וחברות שהיו שותפיו לעבירות המס ורק בהודעתו השנייה שנגבתה יום לאחר מכן בתשובה לשאלת החוקר נזכר כלותי כי הנאשם גם הוא היה שותף לעבירות המס:

"שאלה: מי זה דרוויש בלאל?"

תשובה: זה אחד מעיסווייה שלוקח ממני חשבוניות

שאלה: מה זאת אומרת לוקח ממך חשבוניות?

עמוד 7

**תשובה: הוא לוקח ממני סחורה וגם לוקח ממני חשבונות. אותו דבר כמו שדיברנו אתמול.
שאלה: למה לא סיפרת לי אתמול על אותו בלאל דרוויש?**

תשובה: כי אני לא זכרתי ואני נשבע לך בילדים שלי שרק עכשיו אני נזכר..." (ר' ת/6 ש' 11-18).

31. בהמשך הודעתו סיפר כלותי לחוקר לפרטי פרטים כיצד הונה את רשויות המס יחד עם הנאשם. כך מסר לחוקר מהו ערכה האמיתי של הסחורה אותה רכש הנאשם, מה התמורה שקיבל בעד ניפוח החשבונות, וכיצד בוצע התשלום ביניהם. לדידי הודעותיו של כלותי אמינות ויש לתת להם משקל. על פני 7 הודעות, כלותי מפליל את עצמו כעבריין עיקרי, כלותי לא ביקש תמורה כנגד הפללת אחרים ולא ניסה להמעט בחלקו או לנקות את עצמו על ידי הפללת הנאשם והאחרים. על אף שבבית המשפט חזר בו כלותי מהודעותיו וטען כי היה לחוץ במהלך החקירות, בהסתמך על דברי החוקר אבישר הרי שהנאשם לא היה בלחץ למעט לחץ טבעי שמאפיין נחקרים רבים: **"לא אנו לא מפעילים לחץ. אנו שואלים שאלות. בן אדם נלחץ מהמעד של חקירה באופן טבעי. זה קורה"** (ר' עמ' 29 ש' 20-21). מה גם שכלותי חזר על הפללתו את הנאשם גם בהודעתו השביעית ת/1 כשנה לאחר שנגבתה הודעתו ת/6 ושב והסביר לחוקר כי הנאשם היה קונה ממנו סחורה ובתמורה היה נותן לו חשבונות מנופחות. וציין את אופן התשלום: מזומן, המחאה דחויה, המחאה "מזומן" (כלשונו) ואף זכר כי פעם הנאשם העביר לו המחאה על שם אדם אחר (ר' ת/1 דף 3 ש' 9-12).

32. מהטעמים האמורים לעיל, שוכנעתי באמיתות גרסתו המפלילה של כלותי כנגד הנאשם בהודעותיו במס הכנסה אלא שבכך לא די ויש צורך לבחון היטב האם בראיות קיימת התוספת הראייתית המספקת לצורך הרשעת הנאשם.

התמיכה הראייתית הדרושה

33. בהתאם לסעיף 53 לפקודה, לבית המשפט שיקול דעת רחב בהערכת מהימנותם של עדים, אלא, שישנם מצבים שבשל "סוג" העד נדרש בית המשפט לתוספת ראייתית. בהתאם לסעיף 10א(ד) לפקודת הראיות, אמרת עד שנמסרה מחוץ לבית משפט אשר התקבלה על פי התנאים של סעיף 10א לפקודה, טעונה דבר לחיזוקה. הדרישה לחיזוק עולה גם מסעיף 54א(א) לפקודה הקובע כי **"בית המשפט לא ירשיע נאשם על סמך עדותו היחידה של שותפו לעבירה, אלא אם מצא בחומר הראיות דבר לחיזוקה..."**.

34. ביחס לצורך בדרישה לחיזוק הקיימת בסעיף 54א(א) לפקודה, הצדדים חלוקים בשאלה אם כלותי הוא שותפו של הנאשם וכפועל יוצא מכך קיימת דרישת חיזוק כפולה. לדעת המאשימה יש לראות את טיב היחסים בין כלותי לבין הנאשם ככאלה השוררים בין קונה ומוכר סם וכך למעשה לא ניתן להגדירם שותפים ואין צורך בחיזוק נוסף, בעוד שב"כ הנאשם סבור שמדובר בשותפים לכל דבר ועניין.

35. אין בידי לקבל את עמדת המאשימה. נכון הוא כי בדרך כלל, הקונה סם מסוכן לא ייחשב כשותפו לעבירה של המוכר. אלא שהדברים אמורים במקום שקנה סם לשימוש. טעמו של הכלל נעוץ בקיומו של יחס התלות המתקיים, בנסיבות כאלה, בין הקונה למוכר (ר' י' קדמי, **פקודת הסמים המסוכנים**, תשס"ז-2007, עמ' 193 וההפניות שם). אלא שלכלל זה עשויים להימצא יוצאים מן הכלל וזה כאשר

לקונה היתה כוונה פלילית שווה ומשותפת עם המוכר, לקשירתה של עסקת הסחר בסם, שאז יש לראות בו שותף לעבירה של המוכר (ר' ע"פ 348/88 אבו אסעד ואח' נ. מדינת ישראל, פד"י מד(3) 89, עמ' 96).

לעניינו, כלותי והנאשם, שעל פי הנטען קנה חשבונות מנופחות פעלו כשותפים לכל דבר ועניין והפיקו טובת הנאה משותפת ובפעולתם המשותפת הונו יחד את רשויות המס איש איש לצרכיו הוא. הנה כי כן להודעתו של כלותי נדרשת תוספת ראייתית גם בהתאם לסעיף 54א(א) לפקודה.

36. זאת ועוד, בעניינו קיים מקור נוסף ממנו נלמדת דרישה נוספת לחיזוק, שכן מדובר בעדות שותף שטרם נגזר דינו. בבג"ץ 11339/05 מדינת ישראל נ' בית המשפט המחוזי בבאר שבע, פ"ד סא(3) 93 (2006), (להלן: "עניין ז'אנו"), בוטל האיסור שנקבע בע"פ 194/75 קינזי נ' מדינת ישראל, פ"ד ל(2) 477 (1976) על העדת השותף שטרם נגזר דינו נגד השותף האחר, במשפט שמתנהל נגדו. שאלת התוספת הראייתית הנדרשת לעדותו של שותף שמעיד בטרם הסתיים משפטו, לא הוכרעה בפסה"ד בעניין ז'אנו. ביהמ"ש נדרש לשאלה זו בפסקי הדין שניתנו בע"פ 4523/09 גורש נ' מדינת ישראל (25.6.2011) ודנ"פ 4366/11 גורש נ' מדינת ישראל (מיום 4.9.2011) (להלן: "עניין גורש"), שם נקבע כי, מחד גיסא, אין להסתפק בדרישה הראייתית הרגילה של שותף המעיד נגד שותפו - "דבר לחיזוקה". מאידך גיסא, אין לעלות קומה ולדרוש מבחינה פורמאלית תוספת ראייתית בדמות סיוע, כמו במקרה של עד מדינה - דהיינו שותף שקיבל או שהובטחה לו טובת הנאה, אלא יש לחתור לדרישה ראייתית שעומדת בין קצוות אלו. עוד עולה מעניין גורש, כי כאשר שותף שמשפטו טרם הסתיים מעיד נגד שותפו לעבירה, על התוספת הראייתית לעמוד בשתי דרישות: תוכן, ואיכות. ראשית עליה להיות נטועה בנסיבות המקרה, ולהתייחס לקשיים הראייתיים שמתעוררים בתיק. בנוסף עליה להיות בעלת פוטנציאל שכנוע רב יותר מאשר חיזוק רגיל (ר' עוד ע"פ 6325/11 שלמה פחימה נ' מדינת ישראל (מיום 11/12/12)).

37. מכאן שעל מנת לקבל את אמרתו של כלותי קיימת דרישה ראייתית מצטברת שמקורה בשלושה רציונליים שונים לדרישה לדבר לחיזוק. בעוד סעיף 54א(א) מבטא את הקושי בקבלת עדות שותף לעבירה, בשל החשש שמא שיקולים זרים הובילו אותו להפליל אחרים ולכן אין בדבריו אמת, קל וחומר שותף שטרם נגזר עונשו, סעיף 10א דן באמרת חוץ שמסר עד שלא נמסרה בפני בית המשפט ולא ניתן היה להתרשם ישירות מאמיתות תוכנה, כאשר בבית המשפט חזר בו העד מאמרתו המפלילה או נמנע מלמסור גרסה ולפיכך אמינות האמרה המפלילה מתערערת ולכן קיימת הדרישה לחיזוק ראייתי. קושי נוסף הקיים במקרים אלו הוא שהסניגור אינו יכול לחקור את העד בחקירה נגדית בעת מסירת העדות המפלילה. אי יכולת זו מקשה על בירור האמת, ומצדיקה ביתר שאת את הצורך בחיזוק לאמיתות תוכן הדברים.

38. אך לאחרונה קבע כב' השופט הנדל כי במקרה בו נדרש חיזוק משני מקורות שונים, הרי שעל החיזוק להיות ממשי ומשמעותי (ר' ע"פ 2879/14 פלוני נ' מדינת ישראל (מיום 21/4/15 סעיף 2 לפסק הדין) קל וחומר כאשר מדובר בשלושה מקורות. להלן אבחן האם הראיות שהוצגו לפני מהוות חיזוק משמעותי להודעתו של כלותי והאם החיזוק נוגע לשאלה העומדת במחלוקת.

החשבונות

39. במסגרת חקירתו של כלותי ביחס לחשבונות שמסר לנאשם אישר כלותי כי כל החשבונות שהוצגו לו בחקירה, 12 במספר, מנופחות ולא דווחו על ידו לרשויות המס (ר' ת/6 דף 2 ש' 38-דף 3 ש' 6). הנאשם

מצדו טען כבר בהודעתו הראשונה ת/10 כי כל העסקאות משקפות עסקאות אמת וטען לפני החוקרת כי ההתחשבות עם כלותי היתה בסוף כל חודש, כאשר לא פעם שילם לבקשת כלותי במזומן (ר' ת/10 דף 4). הנאשם אף ציין כי לעיתים היה נותן המחאות דחיות או פתוחות לבקשת כלותי (שם שם). דבריו אלה של הנאשם נתמכו בדברי כלותי שאישר זאת (ר' ת/2 דף 4 ש' 15-18 ות/1 דף 3 ש' 9-12). גם בנו של כלותי אישר כי הנאשם נהג לקחת סחורה ולהתחשבן בסוף החודש (ר' עמ' 25 ש' 29). מסכימה אני עם ב"כ נאשם כי דרך פעולה זו, יכולה ליצור פערים בין הסכומים שהופקדו מהמחאות שמסר הנאשם לכלותי לבין הסכומים שקיבל כלותי מן הנאשם במזומן או על לפקודת אחרים והיא זו שהביאה לפערים בין הסכומים של החשבוניות לבין ההמחאות שהופקדו.

זאת ועוד, הנאשם אף תאר בהודעותיו במס הכנסה ובבית המשפט את סוג העסק שברשותו ועל כך שמחזיק צי רכבים שיש לתחזקו ומכאן הצורך בקניית הסחורה מכלותי. גם עד ההגנה מטעמו מר רפי כהן (להלן: "**העד כהן**"), שהעיד כי מכיר את הנאשם שנים רבות מסר כי ברשותו ציוד כבד. העד העיד כי הנאשם היה קונה ממנו פילטרים, שמנים וחלקי חילוף (ר' עמ' 48 ש' 28-32). במסגרת עדותו של העד כהן הוגשו חשבוניות נ/1 המשקפות עסקאות שעשה הנאשם עם חברת צמד בה עובד העד כהן. אכן, החשבוניות משקפות עסקאות שנעשו במועד מאוחר לעבירות המיוחסות לנאשם בכתב האישום ואין יכולות ללמד על השנים בהן נטען כי הנאשם עבר עבירות, יחד עם זאת, הן מחזקות את גרסת הנאשם לכך שברשותו צי רכבים שעבורו הוא נדרש לקנות חומרים וכלים שונים.

40. הגם שהנאשם הוכיח שברשותו צי רכבים הדורש טיפול ורכישת ציוד, הרי המחלוקת בין בצדדים איננה בשאלה אם הנאשם היה לקוחו של כלותי אם לאו, אלא מה היה היקף הסחורה שרכש הנאשם והאם החשבוניות אכן מנופחות או משקפות עסקאות אמת. דווקא עדותו של העד כהן הביאה אותי למסקנה כי החשבוניות אכן נופחו וכי הנאשם היה נוהג לרכוש מכלותי סחורה בכ-2000 ₪ לחודש לכל היותר, זאת בעוד החשבוניות שקיבל הנאשם מכלותי מצביעות על סכומים של בין **5,000 ל-15,610 ₪** (ר' ת/6 ש.א. 3 עד ש.א. 8). כך כאשר ב"כ המאשימה הציגה בפניו את סכום הרכישות שביצע הנאשם במהלך שנת 2008 נע בין מאות ₪ ועד לכ-2,000 ₪ השיב העד כהן: "**לא זוכר להגיד לך. הוא יכול היום לקנות פילטרים ב 800 ₪ ומחר שמנים ב 2,000 ₪. הכל לפי הצורך**" (ר' עמ' 52 ש' 20-21). בהמשך אישר העד כהן כי בממוצע היה רוכש הנאשם סחורה בכ-2,000 ₪:

"ש. אני רואה לפי החשבוניות שבערך כל חודש היה אצלך בין פעם לפעמיים והסחורה הייתה 1000 ומשהו שקלים. אני רואה למשל שבאפריל 2009 - 1273 ₪ ואח"כ בינואר 2009 680 ₪. אז נגיד 2000 ומשהו.
ת. זה גם יכול להיות יותר, הכל בהתאם לצורך.
ש. זה בערך הממוצע?
ת. כן, בערך" (שם ש' 22-27).

בפי העד כהן לא היתה תשובה כיצד יתכן כי החשבוניות שקיבל הנאשם מכלותי היו עבור סכומים כה גבוהים ובחשבוניות שהגיש העד כהן נ/1 לא היתה ולו חשבונית אחת אשר מתקרבת לסכומים המופיעים בחשבוניות

שקיבל הנאשם מכלותי שנה קודם לכן.

41. מכאן שעדותו של העד כהן מתיישבת דווקא עם גרסתו של כלותי לכך שהנאשם היה נוהג לרכוש ממנו סחורה בסכום של כ- 1,500-2,000 ₪ והסכומים הנקובים בחשבוניות הם תוצאה של ניפוח (ר' ת/6 דף 1 ש' 24). החשבוניות בצירוף עדותו של כהן אשר תומכת בגרסת כלותי מהוות חיזוק הנוגע ללב המחלוקת בין הצדדים.

עדות בנו של כלותי

42. בנו של כלותי העיד בבית המשפט באופן דומה לגרסתו במס הכנסה, אלא שחזר בו מכך שכלותי אמר לו לשרוף את החשבוניות של העסק באל ראם. ומשכך ביקשה ב"כ המאשימה להגיש את הודעותיו בהתאם לסעיף 10א. הודעתו ת/8 התקבלה לאחר שהחוקר יוסף העיד כי ההודעה נגבתה באופן חופשי ומרצון (ר' עמ' 37 ש' 10-11. בנו של כלותי אישר כי הוא חתום על ההודעה ואישר כי נחקר בערבית, אולם הלן על כך שהיא נכתבה בעברית והוא אינו יודע מה נכתב בה (ר' עמ' 24 ש' 10-11). החוקר יוסף העיד כי הוא דובר ערבית וההודעה תורגמה לערבית (ר' עמ' 35 ש' 22-23). ב"כ המאשימה ביקשה לראות בהודעת בנו של כלותי חיזוק לאמיתות הודעת כלותי עצמו באשר לשרפת החשבוניות מהעסק באל -ראם, אלא שהפער בין דברי כלותי לדברי בנו בנקודה זו דווקא מקשה עלי לקבל את דברי הבן כחיזוק. בעוד כלותי מסר כי הוא זה אשר שרף את החשבוניות בעצמו ללא ידיעת איש (ר' דף 1 ש' 31 ודף 2), בנו סיפר בהודעתו כי אביו, כלותי, ביקש ממנו לשרוף את החשבוניות וכך עשה (ר' ת/8 דף 4 ש' 16-20). פער זה מלמד דווקא על חוסר מהימנות בדברי כלותי. בהחלט יכול להיות כי כלותי הוא זה ששיקר בהודעתו ולקח על עצמו את האחריות לשרפת החשבוניות כדי לא לסבך את בנו. מכל מקום, גם לו הייתי מתעלמת מהפער בין דברי כלותי ובנו ולא מייחסת חשיבות לסתירה ביניהם הרי שעצם שרפת החשבוניות לא מהווה את החיזוק הנדרש להוכחה כי הנאשם רכש מכלותי חשבוניות מנופחות. נהפוך הוא. כאמור לעיל, בנו של כלותי מסר דווקא גרסה שתאמה את גרסת הנאשם לכך שהנאשם היה לקוח קבוע ונהג לרשום את הרכישות שלו, שכן נהג להתחשבן עם אביו בסוף חודש (ר' עמ' 25 ש' 29). משכך סבורני כי עדות בנו של כלותי אינה מהווה חיזוק להודעת כלותי.

גרסת הנאשם

43. הנאשם שלאורך חקירותיו ועדותו מסר כי החשבוניות משקפות עסקאות אמת, כבר בחקירתו הראשונה מסר לחוקרת כי הוא יכול להמציא העתקים מהמחאות שמסר לכלותי:

"ש. האם אתה יכול להביא כל הצ'קים ששלמת לכאלותי?"

ת. כן יכול להביא באמצעות הבנק מביא העתק או צילום לכל צ'ק" (ר' ת/10 דף 4 ש' 10-11).

למרות דברים אלה, הנאשם לא המציא את ספחי ההמחאות כפי שאמר שיעשה ובחקירתו השנייה ת/9 שנגבתה

כשנה לאחר מכן מסר לחוקרת שלא מצא את ההמחאות (ר' ת/9 עמ' 3 לתרגום ההודעה). הנאשם סיפר לחוקרת כי הוא עובד עם כלותי משנת 2000 אולם לא יכול היה להביא קבלות משנים אלו שכן לטענתו אלה נגנבו (שם עמ' 2 לתרגום).

נוסף לכך, בשונה מעניין שווקי, שם הרשות החוקרת לא בדקה את חשבוניותיו של שווקי ולא חקרה אותו או את כלותי פעם נוספת, הרי שהנאשם זומן לחקירה כשנה לאחר חקירתו הראשונה. בחקירתו השנייה ת/9 הוצגו לנאשם ההמחאות שמסר לכלותי ואשר נמצאו בבדיקת חשבונו. החוקרים הוציאו דוחות ופלט חשבונו בנק של הנאשם וכלותי (ת/11 ו-ת/12) ובדקו עם הנאשם את תדפיסי הבנק. לנאשם לא היתה כל תשובה מדוע מדובר רק בשתי המחאות על סך 2,000 ₪ כל אחת וכן לא היתה בפיו כל תשובה מדוע בדפי החשבון שלו אין העברות גבוהות יותר לחשבונו של כלותי (ר' ת/9 עמ' 4). גם בחקירתו הנגדית נשאל הנאשם על הפערים ועל כך שבתדפיסי החשבון שלו נמצאו 2 המחאות בלבד לפקודת כלותי על סך 2,000 ₪ והנאשם, בשונה מגרסתו הראשונית בת/10 מסר כי את הרוב היה משלם במזומן או בהמחאות פתוחות (ר' עמ' 43 ש' 1-13). יתרה מזו, בפי הנאשם לא היתה תשובה מספקת מדוע ירצה כלותי להעליל עליו עלילה או לטפול עליו אשמה לא לו, וטען כי הוא וכלותי חברים (ר' ת/10 דף 7 ש' 1-2 ועמ' 42 ש' 13-24).

בבית המשפט הרחיב הנאשם את טענותיו ביחס לאופן בו שילם לכלותי ומסר כי היה נוהג לשלם לו לעיתים גם מבלי לקבל סחורה, שכן כלותי היה לחוץ על כסף (ר' עמ' 38 ש' 21-22). הנאשם אכן היה עקבי לאורך ההליך הן בחקירתו והן בבית המשפט, יחד עם זאת, לא היה בידו אף ראיה שתתמוך בגרסתו. הנאשם לא הביא לעדות עובדים שיעידו על הציוד שנקנה ועל שווי ועדותו של ההגנה היחיד שהביא הנאשם, מר כהן, תומכות דווקא בדבריו של כלותי לכך שמדובר בחשבונית מנופחות.

זאת ועוד הנאשם עצמו העיד בבית המשפט כי בשנת 2006-2007 היו ברשותו 6-7 כלי רכב ובשנת 2008 היו ברשותו 10 כלי רכב (ר' עמ' 39 ש' 9-12), היינו כי אם קנה מהעד כהן בשנת 2008 ציוד במוצק של כ-2000 ₪ בחודש עבור 10 כלי רכב, הרי שהיה עליו לקנות מכלותי ציוד בשווי נמוך יותר עבור 6-7 כלי רכב בלבד. דברים אלה מחזקים אף הם את הקביעה כי חשבוניות בהיקף של בין 5,000 ל-15,610 ₪, הן גבוהות בהרבה ביחס לסחורה שהנאשם נהג לרכוש.

טענת הגנה מן הצדק בשל אכיפה בררנית

44. אשר לטענת ב"כ הנאשם כי יש לזכות את הנאשם מטעמי הגנה מן הצדק בשל אכיפה בררנית, הרי שאין בידי לקבל טענה זו. מלבד העובדה כי בפרשיה הנדונה נחקרו עוד 10 חשודים, ב"כ הנאשם לא הציג ולו ראיה אחת המלמדת על כך שמטעמים פסולים לא הוגשו כתבי אישום כנגד אותם נחקרים. בחקירות בגין עבירות מס, לעיתים רבות נחקרים אנשים שונים ואין המשמעות כי כולם היו שותפים לעבירה. שמותיהם של אותם אנשים שהועלו בהודעותיו של כלותי היו ידועות לב"כ הנאשם עם קבלת חומר החקירה והוא לא עשה דבר על מנת לבחון האם מדובר בנחקרים שמעמדם זהה למעמדו של הנאשם. זאת ועוד במהלך אחד הדיונים ציינה ב"כ המאשימה כי עניינם של חלק מהנחקרים הסתיים בכופר (ר' עמ' 62 ש' 13).

45. דוקטרינה ההגנה מן הצדק זכתה לעיגון חקיקתי כטענה מקדמית במסגרת סעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי. דוקטרינה זו מאפשרת לבית המשפט לבטל את כתב האישום מקום בו הגשת כתב האישום או

ניהול ההליך הפלילי עומדים בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגנות משפטיות. בתי המשפט יזדקקו לטענה זו אך במקרים חריגים ביותר, מקום בו יהא זה נהיר לכל כי קיומו של ההליך הפלילי במקרה נתון יפגע באופן ממשי בתחושת הצדק וההגנות. (ר' ע"פ 4855/02 מ"י נ' ד"ר איתמר בורוביץ פ"ד נט(6),776).

"ההכרעה בשאלה, אם המקרה שלפני בית המשפט מצדיק את החלטה של הגנה מן הצדק, אמורה לשקף איזון נאות בין מכלול הערכים, העקרונות והאינטרסים השונים הכרוכים בקיומו של ההליך הפלילי. מן העבר האחד, ניצבים האינטרסים התומכים בהמשך קיומו של ההליך, ובהם: העמדת עבריינים לדין ומיצוי הדין עמהם; הוצאת האמת לאור; קיומם של מנגנוני גמול, הרתעה, וענישה; שמירה על ביטחון הציבור; והגנה על זכויותיו של הקורבן הנפגע. ומן העבר השני, ניצבים האינטרסים השוללים, במקרה הקונקרטי, את המשך קיומו של ההליך, ובהם: הגנה על זכויות היסוד של הנאשם; פסילת מהלכיה הנפסדים של הרשות והרתעתה מפני נקיטת מהלכים דומים בעתיד; שמירה על טוהר ההליך השיפוטי; ושמירת אמון הציבור בבית-המשפט" (שם, עמ' 807).

46. האכיפה הבררנית הוכרה כתופעה אשר עשויה, בנסיבות מסוימות, להקים חשש להתנהלות בלתי צודקת, אשר תצדיק את החלטה של דוקטרינת ההגנה מן הצדק:

"כאשר הרשות מפעילה מדיניות אכיפה אשר מפלה בין פלוני לאלמוני על בסיס שיקולים זרים כגון דת, גזע או מין, או כאשר היא נוהגת במדיניות של אכיפה שרירותית, יהיה זה מוצדק, במקרים מסוימים, לבטל את כתב האישום מכוח דוקטרינת ההגנה על הצדק. יחד עם זאת, חשוב לזכור כי לא כל אכיפה חלקית הינה בהכרח אכיפה סלקטיבית פסולה" (ע"פ 7014/06 מ"י נ' אהרון לימור (פורסם בנבו 4.9.07).

47. בעניין הנדון, נפתחה חקירה נגד כלותי בגין פרשיית מכירת חשבוניות פיקטיביות וניפוח חשבוניות, כאשר זהותם של יתר הנחקרים נלמדה מדבריו של כלותי. לדידי, העובדה שבגין הפרשייה נחקרו מספר אנשים, איננה מחייבת כי מעמדם של כל אותם חשודים יהא זהה ועבודת המאשימה היא לבחון את הראיות שהוצגו לה ולהעמיד לדין את החשודים אשר יש די ראיות כדי להעמידם לדין. לא בהכרח המשמעות של אי העמדה לדין של נחקר לאחר בחינת חומר חקירה בעניינו, היא כי המאשימה הפלתה בין נחקרים, אלא לעיתים ההחלטה היא פועל יוצא של בחינה עניינית ומקצועית של המאשימה טרם הגשת כתב אישום. לא הוצגו לי ראיות כי המאשימה פעלה מתוך מניעים פסולים ולפיכך החלטתי לדחות טענה זו.

מסקנה

48. מכל האמור לעיל יוצא כי הנאשם אכן קנה מכלותי חשבוניות מנופחות במטרה לרמות את רשויות המס וכן עשה שימוש בחשבוניות מנופחות לצורך ניכוי מס תשומות לשם הגדלת רישומי הוצאותיו בעת דיווח לרשויות המס.

49. לפיכך, וכאמור ברישא להכרעת הדין ובהתאם להודעת המאשימה, אני מזכה את הנאשם משתי עבירות של מסירת ידיעה כוזבת בדו"ח לפי סעיף 117(ב)(1) לחוק ומרשיעה אותו ב-2 עבירות של מסירת אמרות כוזבות לפי סעיף 220(2) לפקודה, 2 עבירות של פנקסי חשבונות כוזבים לפי סעיף 220(4) לפקודה, 2 עבירות של קיום פנקסי חשבונות כוזבים לפי סעיף 117(ב)(6) לחוק ו-2 עבירות של מרמה או תחבולה לפי סעיף 117(ב)(8) לחוק.

ניתנה היום, ד' אב תשע"ה, 20 יולי 2015, במעמד ב"כ הצדדים והנאשם.